

Nelze-li ze zákona samého obsahu stížností tvrzeného vyčísti, pak nelze zákonu obsah takový přikládati, i kdyby zákonodárce byl snad chtěl mu obsah ten dáti, neboť smysl zákona lze hledati jen v něm samém, a nemůže se tudíž stížnost právem odvolávati k motivům, nebyla-li myšlenka v motivech vyslovená do zákona samého pojata.

Nemá-li však stížnost pravdu v tom, že zákon č. 455/1919 dává manželu učitelky nárok na zaopatřovací požitky, nemůže ovšem právem tvrditi ani, že by učitelce příslušel nárok na drahotní přídavky za manžela ve smyslu 1. odst. §u 6 zákona č. 394/22, a netřeba už pak zkoumati otázku, zda a pokud právem opřel žal. úřad výrok svůj kromě o toto ustanovení zákona též o vl. nař. z 15. února 1923 č. 34 Sb., jakož i otázku další, je-li nebo není-li toto nařízení ve shodě se zákonem.

Ježto tedy stížnost je bezdůvodná, slušelo ji zamítnouti.

Č. 5049.

Honební právo (Čechy): * O příslušnosti pozemků k společenstevní honitbě rozhoduje nikoli knihovní vlastnictví, nýbrž držení ve smyslu §u 309 o. z. o.

(Nález ze dne 26. října 1925 č. 18.133/24.)

Prejudikatura: Boh. 4614 adm.

Věc: Obecní úřad a honební výbor v T. proti zemskému správnímu výboru v Praze o honební právo.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Podáním z 21. ledna 1924 podala obec T. osk-i návrh, aby soubor pozemků usedlíků t-ckých uznán byl za samostatnou společenstevní honitbu, poněvadž následkem parcelace l-ského panského dvora a přidělu pozemků z něho usedlíkům t-ckým soubor jejich pozemků dosáhl zákonné výměry.

Osk usnesením z 10. února 1924 vzhledem k tomu, že společenstevní honitba dosáhla zákonem předepsané výměry a zbytkový statek pro samostatnou honitbu potřebné výměry pozbyl, prohlásila, že nastupuje za dřívější samostatnou honitbu honitba společenstevní, a nařídila obecnímu úřadu provésti volbu honebního výboru. K rekursu správy velkostatku v R., v němž namítáno, že sice dvůr T. byl stpú-u 5. prosince 1923 již předán, honební právo že však zaniká teprve knihovním provedením, jež dosud nenastalo, zrušil zsv nař. rozhodnutím usnesení osk, poněvadž honební právo podle § 1 hon. zák. vyplývá z práva vlastnického k pozemkům, podle §§ 431 a 441 o. z. o. nabývá se pak vlastnictví i držby nemovitosti zápisem do knihy pozemkové, ježto pak sporné pozemky nebyly dosud novým nabyvatelům v osadě T. knihovně připsány a tito nejsou tedy jich vlastníky, nemohou ony pozemky tvořiti součást společenstevní honitby osady T.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

Nss dovedl již ve svém nálezu Boh. 4614 adm., že český honební zákon ani při vlastní ani při společenstevní honitbě nevyžaduje, aby pro držitele pozemků tvořících honební území, bylo v knihách zapsáno

právo vlastnické, nýbrž spokojuje se pouhou držbou, a to držbou ve smyslu § 309 o. z. o., t. j. faktickou mocí těch kterých osob nad pozemky tvořícími honební území s vůlí, míti je za vlastní.

Soud trvá na tomto názoru i dnes a k vývodům odvodního spisu zúčastněné strany podotýká: Odvodní spis uznává sice, že je rozhodnou držba, namítá však, že o. z. o. zná u nemovitostí pouze držbu knihovní, které se nabývá toliko vkladem do knihy pozemkové. Tímto názorem přichází však v rozpor jak s předpisy o. z. o., které nesporně uznávají fysickou držbu ve smyslu § 309 o. z. o. také ohledně nemovitostí (sr. §§ 312, 1468, 1470, 1498) a nejpodstatnější právní účinky držby, t. j. ochranu její proti svémocnému rušení a odnětí držby (§§ 339, 345—347) právě jen s touto fysickou držbou spojují, tak i s převážným názorem theorie, dle něhož t. zv. knihovní držení o. z. o. není vůbec držbou, nýbrž značí toliko faktický stav, že určité právo je někomu zapsáno v knihách (viz Randa: Besitz vyd. IV. str. 126 sq., Krainz: System I. 459 sq., Stubenrauch Komm. I 423 sq., Mayr: Lehrbuch. I. 329 a j.).

Že pak §§ 2, 4 a 5 česk. zák. hon. nemají na mysli t. zv. knihovního držitele, nýbrž držitele fysického ve smyslu § 309 o. z. o., je patrné z toho, že předpokládají možnost výkonu myslivosti a tedy zřejmě fysickou moc dotyčného držitele nad těmi kterými pozemky.

Odvodní spis zúčastněné strany poukazuje dále také ještě se zřením na předpis § 29 náhradového zákona ve znění zák. z 13. července 1922 č. 220 Sb. na to, že prý o honebním právu nelze říci, že je přímo spojeno s držbou nemovitostí, kdyžť nikoli držba samotná, nýbrž teprve určitá výměra a určité vlastnosti pozemků soustředěných v držbě jedné osoby podmiňují vznik a výkon práva honebního. Než momenty právě uvedené jsou rozhodné jenom pro otázku, je-li přípustný s a m o s t a t n ý v ý k o n práva honebního (srv. znění § 2: »Právo myslivosti samostatně vykonávati přísluší toliko...«), nikoli však pro otázku, kdo je subjektem honebního práva. — — —

5050.

Administrativní řízení: * Nebylo-li rozhodnutí nižší stolice doručeno všem účastníkům sporné věci, nemůže vyšší stolice k rekursu onoho z účastníků, jemuž bylo doručeno, rozhodnutí to instancně meritorně přezkoumávat.

(Nález ze dne 26. října 1925 č. 22.434/24).

V ě c: Alois N. v Ž. proti zemskému správnímu výboru v Praze o úpravu služebního poměru.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Podle dekretu z 30. května 1922 započítala správní komise hl. m. Prahy st-li pro postup jeden rok presenční služby a přiznala mu ve smyslu § 44 pražské služební pragmatiky požitky VIII/2 hodn. třídy. Odvolání, jež st-l z toho podal, sbor pro vyřizování stížností rozhodnutím z 25. listopadu 1922 částečně vyhověl uznáv, že se st-li za-